

ferre ad proximiora, scilicet ad iuramentum, non vero ad pactum: quia hæc ratio fieri non potest salua recta constructione, vt ex text. patet: item, quia text. dicit, quod pactum ipsum fuit iuramento firmatum. Quo fit, vt verissima sit & tenenda in iudicando & consulendo super predicta receptissima sententia, ex qua improbantur omnes quatuor effectus ex contraria elicti supra in d. secundo fundamento, quia omnes sunt falsi, & contra eos tenent etiam Dd. vt retuli in d. authent. Sacramenta puerum, nu. 30. post Couar. vbi supra.

Tertium etiam fundamentum non obest: quia præsupponimus, tempore alienationis præfata nullam læsionem interuenire in pretio rei venditæ, quia iusto pretio fuit fundus dotalis alienatus, & sic cessat omnino hoc tertium fundamentum.

Quartum etiam fundamentum cessat: quia quamuis principaliter in præd. alienatione agatur de securitate emtoris, negari non potest, quin etiam secundario, & in quandam consequentiam agatur de re uxoris, & de ipsius præiudicio: Quandoquidem fundus dotalis venditur pretio certo assignato, sciente consentiente & iurante muliere: ac per consequens, scit & intelligere debet pretium sibi remanere, non vero fundum.

¶ Et actus agentium non operantur ultra intentionem eorum primitiuam vel secundariam, secundum Bald. in l. si absentis, nu. 3. C. si cert. per. Alex. & Taf. in d.

¶ Item iuramentum super factum (hoc est) in alienatione rei propriæ extenditur ad omne ius dependens ab illo facto, super quo iuratur & ei præiudicat, nec requiritur quod sciatur particulariter & in specie omne ius dependens a facto, vt in l. si duo paroni, §. idem Iulianus, & in l. duob. §. si quis iurauerit, cum sequenti, ff. de iur. iur. Alexan. conf. 27. nu. 4. lib. 1. vbi Bart. & alios citat ad hoc, retuli in l. p. de iuramento confirmatorio, c. 71. nu. 1. & 2.

¶ Ad quantum iuramentum respondeo, quod in proposito maritus nihil recepit, nec ex hoc incremento aliquid lucratur, cum ad emtorem pertineat & penes ipsum sit, ac proinde non potest dici donatio, quæ si esset, adhuc non comprehenderetur sub prohibitione iuris, cum ex ea maritus non sit factus locupletior, vt in l. si mulier, 6. in in ord. ff. de donat. inter vir. & vxor. Palat. Rub. late in repet. Rub. §. 48. in princ. pag. 62.

¶ Secundum modo respondeo: quod iuramentum, qui affirmant, donationem inter virum & vxorem non confirmari iuramento, eaq; opinio communis nuncupetur, verior tamen & receptissima est sententia contraria, vt latissime deduxi in d. cap. 2. per tot. 1. part. de iur. am. confirmator. Idq; iuramentum extenditur ad omne ius, dependens ex illo facto, vt supra est dictum, & ideo nocet etiam ipsi mulieri iuranti respectu suæ dotis & suis heredibus, nedum respectu emtoris. ¶ Tertio respondeo, quod quamuis donatio inter virum & vxorem sit prohibita, confirmatur tamen morte donatoris, l. 1. & 3. & l. si maritus la legunda, & l. Papianus, & l. cum hic status, in princ. ff. de donat. inter vir. & vxor. & l. donationes, quas parentes, C. eodem tit. cap. fin. eod. tit. in decret. l. 4. tit. 11. part. 4. Palat. Rub. in repet. rub. de donat. inter vir. & vxor. §. 69. in principio, pagin. mibi 114.

¶ Nec obstat, quod ad hoc, vt huiusmodi donatio morte confirmetur, requiritur traditio rei donatæ in vita, vt est tex. cum gl. in d. l. Papianus, vt ibi notant omnes, & Palat. Rub. in d. Rub. §. 76. nu. 1. pag. 126. testatur communem lat. in l. frater a fratre, in lectura, nu. 4. in quinta columna illius numeri, in principio, & in repet. nu. 43. & Palat. Rub. in l. 17. Tami, numero 11. Gregor. Lopez. in dict. l. 4. in glossa, En su vida. Quia respondeo, quod respectu mariti nihil donatur, ideo non est necessaria traditio, respectu vero extranei emtoris non est prohibita donatio, & ei fit traditio.

¶ Tertio respondeo, quod ad hoc, vt huiusmodi donatio morte confirmetur, requiritur traditio rei donatæ in vita, vt est tex. cum gl. in d. l. Papianus, vt ibi notant omnes, & Palat. Rub. in d. Rub. §. 76. nu. 1. pag. 126. testatur communem lat. in l. frater a fratre, in lectura, nu. 4. in quinta columna illius numeri, in principio, & in repet. nu. 43. & Palat. Rub. in l. 17. Tami, numero 11. Gregor. Lopez. in dict. l. 4. in glossa, En su vida. Quia respondeo, quod respectu mariti nihil donatur, ideo non est necessaria traditio, respectu vero extranei emtoris non est prohibita donatio, & ei fit traditio.

¶ Nec obstat, quod ad hoc, vt huiusmodi donatio morte confirmetur, requiritur traditio rei donatæ in vita, vt est tex. cum gl. in d. l. Papianus, vt ibi notant omnes, & Palat. Rub. in d. Rub. §. 76. nu. 1. pag. 126. testatur communem lat. in l. frater a fratre, in lectura, nu. 4. in quinta columna illius numeri, in principio, & in repet. nu. 43. & Palat. Rub. in l. 17. Tami, numero 11. Gregor. Lopez. in dict. l. 4. in glossa, En su vida. Quia respondeo, quod respectu mariti nihil donatur, ideo non est necessaria traditio, respectu vero extranei emtoris non est prohibita donatio, & ei fit traditio.

Ultimo iuramento satis fit pluribus modis. Primo, quod dicitur succursum (si credimus Cagnolo in l. 2. nu. 63. C. de rescind. vendit.) loquitur, quotiescunque interuenit dolus, vt constat ex verbis tex. circumuentus sit, & aduertit glossa, vbi eodem verbo, vel melius hoc verum est, cum dolus aduersarii adfuit, & eodem modo adfuit in d. l. si res, §. 1. versiculo enim vero, ibi, circumuentus est. Sed hic intellectus ad illam a falsissimus est: quia imo dispositio eorum procedit, etiam non dato dolo aduersarii, sed tantum læsione rei ipsa in æstimatione rei dotalis, vt significant verba illa text. in versiculo enim vero, si in æstimationis modo circumuenta est, & notat glossa verb. circumuenta, id est, re ipsa & non dolo.

¶ Quod patet etiam, quia speciale est in causa dotis & inter coniuges, vt minor lætio quam dimidiæ sufficiat, quasi in his respectus boni & æqui potentior sit, quam in aliis, vt optime post alios contra Cagnol. aduertit Pinellus in repet. dict. l. 2. prima parte, cap. 1. num. 14. & 16. id quod hodie expressissime approbatur in l. 16. tit. 11. part. 4.

Nec obstat iuramentum & circumuenta ditionum iurium, quia aliquando significant læsionem re ipsa abiq; dolo, vt in l. in causa, §. penultimo, ff. de mino. & in litem si pretio, §. fin. ff. locat. vbi glossa aduertit: sicut etiam verbum deceptus accipitur aliquando pro lapsu sua facilitate abique dolo alterius, non omnia, 45. ff. de minoribus. Ita Pinellus vbi supra a dict. numer. 14. Ideo respondeo secundo, quod præd. iura loquuntur, quando ab initio dos æstimata datur viro, & in æstimatione contingit læsio; At vero nos agimus, quando rem in æstimatam in dotem datam, postea durante matrimonio maritus de consensu uxoris iurato vedit iusto pretio. ¶ Nec obstat, quod ex post facto crescat pretium & valor ipsius, quia valor rei ad sciendum, an sit læsio necne, tantum consideratur tempore contractus, non vero vltiori, vt bene probat Aymon Crauet. consil. 114. num. 16. & consil. 188. num. 4. Pinellus in d. l. 2. part. cap. 4. num. 55. folio 152. & approbatur expressim in l. 5. versicul. Otro si dezmos, el segundo, ibi, Que pudier a valer en aqueh la sazón que la compro, título 5. part. 2. Sed illo tempore pretium, quo venit res dotalis, erat iustum; Ergo si postea crescat, non habetur in consideratione, præcipue, cum esset incertum, an cresceret vel decreceret: quo casu etiam si postea succedat, læsio non consideratur, vt supra probatum est. Tertio respondeo, quod renuntiatio specialis d. l. 2. etiam non iurata tollit ipsius remedium, etiam si alias id locum haberet, vt ibi Doctores resoluunt, argumento d. l. penultimo, C. de pacti. & testatur communem Couar. lib. 2. variar. resolut. cap. 4. num. 1. D. Anton. de Padilla in dict. l. 2. num. 42. quos retuli & sui sequutus in meo tractatu de iuramento confirmatorio, prima parte, cap. 26. num. 2. Imo iuramentum maioris 25. ann. non tantum speciale, sed etiam generale de non veniendo aduersus contractum venditionis, excludit etiam ab illo beneficium, vt cum receptis sententiis resoluit in d. cap. 26. num. 4. & 5. Sed cum in præfati casu detur specialis mulieris renuntiatio dict. l. secunda, item & iuramentum ipsius, de non contraueniendo villo modo & causa dict. contractui, & iuramentum prædict. extendatur ad omne ius ex facto dependens, merito, quod excludat ipsam a quacunque læsione etiam si tempore contractus ea interuenisset, dum tamen eo casu non esset enormissima, quia tunc iuramento & renuntiatione præd. non obstantibus posset sibi iuris auctoritate cõsulere super præd. læsione, etiam aduersus emtorem, vt deduxi in dict. authentica sacramenta puerum, numero 92. & sequentibus, & in dict. cap. 26. num. 7. Item sufficeret etiam ad hoc enormis lætio cum metu reuerentiali, vt supra dixi in tertio fundamento prioris partis. Harum autem nulla contigit in proposito: Ergo

¶ Nec obstat, quod ex post facto crescat pretium & valor ipsius, quia valor rei ad sciendum, an sit læsio necne, tantum consideratur tempore contractus, non vero vltiori, vt bene probat Aymon Crauet. consil. 114. num. 16. & consil. 188. num. 4. Pinellus in d. l. 2. part. cap. 4. num. 55. folio 152. & approbatur expressim in l. 5. versicul. Otro si dezmos, el segundo, ibi, Que pudier a valer en aqueh la sazón que la compro, título 5. part. 2. Sed illo tempore pretium, quo venit res dotalis, erat iustum; Ergo si postea crescat, non habetur in consideratione, præcipue, cum esset incertum, an cresceret vel decreceret: quo casu etiam si postea succedat, læsio non consideratur, vt supra probatum est. Tertio respondeo, quod renuntiatio specialis d. l. 2. etiam non iurata tollit ipsius remedium, etiam si alias id locum haberet, vt ibi Doctores resoluunt, argumento d. l. penultimo, C. de pacti. & testatur communem Couar. lib. 2. variar. resolut. cap. 4. num. 1. D. Anton. de Padilla in dict. l. 2. num. 42. quos retuli & sui sequutus in meo tractatu de iuramento confirmatorio, prima parte, cap. 26. num. 2. Imo iuramentum maioris 25. ann. non tantum speciale, sed etiam generale de non veniendo aduersus contractum venditionis, excludit etiam ab illo beneficium, vt cum receptis sententiis resoluit in d. cap. 26. num. 4. & 5. Sed cum in præfati casu detur specialis mulieris renuntiatio dict. l. secunda, item & iuramentum ipsius, de non contraueniendo villo modo & causa dict. contractui, & iuramentum prædict. extendatur ad omne ius ex facto dependens, merito, quod excludat ipsam a quacunque læsione etiam si tempore contractus ea interuenisset, dum tamen eo casu non esset enormissima, quia tunc iuramento & renuntiatione præd. non obstantibus posset sibi iuris auctoritate cõsulere super præd. læsione, etiam aduersus emtorem, vt deduxi in dict. authentica sacramenta puerum, numero 92. & sequentibus, & in dict. cap. 26. num. 7. Item sufficeret etiam ad hoc enormis lætio cum metu reuerentiali, vt supra dixi in tertio fundamento prioris partis. Harum autem nulla contigit in proposito: Ergo

¶ Nec obstat, quod ex post facto crescat pretium & valor ipsius, quia valor rei ad sciendum, an sit læsio necne, tantum consideratur tempore contractus, non vero vltiori, vt bene probat Aymon Crauet. consil. 114. num. 16. & consil. 188. num. 4. Pinellus in d. l. 2. part. cap. 4. num. 55. folio 152. & approbatur expressim in l. 5. versicul. Otro si dezmos, el segundo, ibi, Que pudier a valer en aqueh la sazón que la compro, título 5. part. 2. Sed illo tempore pretium, quo venit res dotalis, erat iustum; Ergo si postea crescat, non habetur in consideratione, præcipue, cum esset incertum, an cresceret vel decreceret: quo casu etiam si postea succedat, læsio non consideratur, vt supra probatum est. Tertio respondeo, quod renuntiatio specialis d. l. 2. etiam non iurata tollit ipsius remedium, etiam si alias id locum haberet, vt ibi Doctores resoluunt, argumento d. l. penultimo, C. de pacti. & testatur communem Couar. lib. 2. variar. resolut. cap. 4. num. 1. D. Anton. de Padilla in dict. l. 2. num. 42. quos retuli & sui sequutus in meo tractatu de iuramento confirmatorio, prima parte, cap. 26. num. 2. Imo iuramentum maioris 25. ann. non tantum speciale, sed etiam generale de non veniendo aduersus contractum venditionis, excludit etiam ab illo beneficium, vt cum receptis sententiis resoluit in d. cap. 26. num. 4. & 5. Sed cum in præfati casu detur specialis mulieris renuntiatio dict. l. secunda, item & iuramentum ipsius, de non contraueniendo villo modo & causa dict. contractui, & iuramentum prædict. extendatur ad omne ius ex facto dependens, merito, quod excludat ipsam a quacunque læsione etiam si tempore contractus ea interuenisset, dum tamen eo casu non esset enormissima, quia tunc iuramento & renuntiatione præd. non obstantibus posset sibi iuris auctoritate cõsulere super præd. læsione, etiam aduersus emtorem, vt deduxi in dict. authentica sacramenta puerum, numero 92. & sequentibus, & in dict. cap. 26. num. 7. Item sufficeret etiam ad hoc enormis lætio cum metu reuerentiali, vt supra dixi in tertio fundamento prioris partis. Harum autem nulla contigit in proposito: Ergo

¶ Nec obstat, quod ex post facto crescat pretium & valor ipsius, quia valor rei ad sciendum, an sit læsio necne, tantum consideratur tempore contractus, non vero vltiori, vt bene probat Aymon Crauet. consil. 114. num. 16. & consil. 188. num. 4. Pinellus in d. l. 2. part. cap. 4. num. 55. folio 152. & approbatur expressim in l. 5. versicul. Otro si dezmos, el segundo, ibi, Que pudier a valer en aqueh la sazón que la compro, título 5. part. 2. Sed illo tempore pretium, quo venit res dotalis, erat iustum; Ergo si postea crescat, non habetur in consideratione, præcipue, cum esset incertum, an cresceret vel decreceret: quo casu etiam si postea succedat, læsio non consideratur, vt supra probatum est. Tertio respondeo, quod renuntiatio specialis d. l. 2. etiam non iurata tollit ipsius remedium, etiam si alias id locum haberet, vt ibi Doctores resoluunt, argumento d. l. penultimo, C. de pacti. & testatur communem Couar. lib. 2. variar. resolut. cap. 4. num. 1. D. Anton. de Padilla in dict. l. 2. num. 42. quos retuli & sui sequutus in meo tractatu de iuramento confirmatorio, prima parte, cap. 26. num. 2. Imo iuramentum maioris 25. ann. non tantum speciale, sed etiam generale de non veniendo aduersus contractum venditionis, excludit etiam ab illo beneficium, vt cum receptis sententiis resoluit in d. cap. 26. num. 4. & 5. Sed cum in præfati casu detur specialis mulieris renuntiatio dict. l. secunda, item & iuramentum ipsius, de non contraueniendo villo modo & causa dict. contractui, & iuramentum prædict. extendatur ad omne ius ex facto dependens, merito, quod excludat ipsam a quacunque læsione etiam si tempore contractus ea interuenisset, dum tamen eo casu non esset enormissima, quia tunc iuramento & renuntiatione præd. non obstantibus posset sibi iuris auctoritate cõsulere super præd. læsione, etiam aduersus emtorem, vt deduxi in dict. authentica sacramenta puerum, numero 92. & sequentibus, & in dict. cap. 26. num. 7. Item sufficeret etiam ad hoc enormis lætio cum metu reuerentiali, vt supra dixi in tertio fundamento prioris partis. Harum autem nulla contigit in proposito: Ergo

¶ Nec obstat, quod ex post facto crescat pretium & valor ipsius, quia valor rei ad sciendum, an sit læsio necne, tantum consideratur tempore contractus, non vero vltiori, vt bene probat Aymon Crauet. consil. 114. num. 16. & consil. 188. num. 4. Pinellus in d. l. 2. part. cap. 4. num. 55. folio 152. & approbatur expressim in l. 5. versicul. Otro si dezmos, el segundo, ibi, Que pudier a valer en aqueh la sazón que la compro, título 5. part. 2. Sed illo tempore pretium, quo venit res dotalis, erat iustum; Ergo si postea crescat, non habetur in consideratione, præcipue, cum esset incertum, an cresceret vel decreceret: quo casu etiam si postea succedat, læsio non consideratur, vt supra probatum est. Tertio respondeo, quod renuntiatio specialis d. l. 2. etiam non iurata tollit ipsius remedium, etiam si alias id locum haberet, vt ibi Doctores resoluunt, argumento d. l. penultimo, C. de pacti. & testatur communem Couar. lib. 2. variar. resolut. cap. 4. num. 1. D. Anton. de Padilla in dict. l. 2. num. 42. quos retuli & sui sequutus in meo tractatu de iuramento confirmatorio, prima parte, cap. 26. num. 2. Imo iuramentum maioris 25. ann. non tantum speciale, sed etiam generale de non veniendo aduersus contractum venditionis, excludit etiam ab illo beneficium, vt cum receptis sententiis resoluit in d. cap. 26. num. 4. & 5. Sed cum in præfati casu detur specialis mulieris renuntiatio dict. l. secunda, item & iuramentum ipsius, de non contraueniendo villo modo & causa dict. contractui, & iuramentum prædict. extendatur ad omne ius ex facto dependens, merito, quod excludat ipsam a quacunque læsione etiam si tempore contractus ea interuenisset, dum tamen eo casu non esset enormissima, quia tunc iuramento & renuntiatione præd. non obstantibus posset sibi iuris auctoritate cõsulere super præd. læsione, etiam aduersus emtorem, vt deduxi in dict. authentica sacramenta puerum, numero 92. & sequentibus, & in dict. cap. 26. num. 7. Item sufficeret etiam ad hoc enormis lætio cum metu reuerentiali, vt supra dixi in tertio fundamento prioris partis. Harum autem nulla contigit in proposito: Ergo

¶ Nec obstat, quod ex post facto crescat pretium & valor ipsius, quia valor rei ad sciendum, an sit læsio necne, tantum consideratur tempore contractus, non vero vltiori, vt bene probat Aymon Crauet. consil. 114. num. 16. & consil. 188. num. 4. Pinellus in d. l. 2. part. cap. 4. num. 55. folio 152. & approbatur expressim in l. 5. versicul. Otro si dezmos, el segundo, ibi, Que pudier a valer en aqueh la sazón que la compro, título 5. part. 2. Sed illo tempore pretium, quo venit res dotalis, erat iustum; Ergo si postea crescat, non habetur in consideratione, præcipue, cum esset incertum, an cresceret vel decreceret: quo casu etiam si postea succedat, læsio non consideratur, vt supra probatum est. Tertio respondeo, quod renuntiatio specialis d. l. 2. etiam non iurata tollit ipsius remedium, etiam si alias id locum haberet, vt ibi Doctores resoluunt, argumento d. l. penultimo, C. de pacti. & testatur communem Couar. lib. 2. variar. resolut. cap. 4. num. 1. D. Anton. de Padilla in dict. l. 2. num. 42. quos retuli & sui sequutus in meo tractatu de iuramento confirmatorio, prima parte, cap. 26. num. 2. Imo iuramentum maioris 25. ann. non tantum speciale, sed etiam generale de non veniendo aduersus contractum venditionis, excludit etiam ab illo beneficium, vt cum receptis sententiis resoluit in d. cap. 26. num. 4. & 5. Sed cum in præfati casu detur specialis mulieris renuntiatio dict. l. secunda, item & iuramentum ipsius, de non contraueniendo villo modo & causa dict. contractui, & iuramentum prædict. extendatur ad omne ius ex facto dependens, merito, quod excludat ipsam a quacunque læsione etiam si tempore contractus ea interuenisset, dum tamen eo casu non esset enormissima, quia tunc iuramento & renuntiatione præd. non obstantibus posset sibi iuris auctoritate cõsulere super præd. læsione, etiam aduersus emtorem, vt deduxi in dict. authentica sacramenta puerum, numero 92. & sequentibus, & in dict. cap. 26. num. 7. Item sufficeret etiam ad hoc enormis lætio cum metu reuerentiali, vt supra dixi in tertio fundamento prioris partis. Harum autem nulla contigit in proposito: Ergo

¶ Nec obstat, quod ex post facto crescat pretium & valor ipsius, quia valor rei ad sciendum, an sit læsio necne, tantum consideratur tempore contractus, non vero vltiori, vt bene probat Aymon Crauet. consil. 114. num. 16. & consil. 188. num. 4. Pinellus in d. l. 2. part. cap. 4. num. 55. folio 152. & approbatur expressim in l. 5. versicul. Otro si dezmos, el segundo, ibi, Que pudier a valer en aqueh la sazón que la compro, título 5. part. 2. Sed illo tempore pretium, quo venit res dotalis, erat iustum; Ergo si postea crescat, non habetur in consideratione, præcipue, cum esset incertum, an cresceret vel decreceret: quo casu etiam si postea succedat, læsio non consideratur, vt supra probatum est. Tertio respondeo, quod renuntiatio specialis d. l. 2. etiam non iurata tollit ipsius remedium, etiam si alias id locum haberet, vt ibi Doctores resoluunt, argumento d. l. penultimo, C. de pacti. & testatur communem Couar. lib. 2. variar. resolut. cap. 4. num. 1. D. Anton. de Padilla in dict. l. 2. num. 42. quos retuli & sui sequutus in meo tractatu de iuramento confirmatorio, prima parte, cap. 26. num. 2. Imo iuramentum maioris 25. ann. non tantum speciale, sed etiam generale de non veniendo aduersus contractum venditionis, excludit etiam ab illo beneficium, vt cum receptis sententiis resoluit in d. cap. 26. num. 4. & 5. Sed cum in præfati casu detur specialis mulieris renuntiatio dict. l. secunda, item & iuramentum ipsius, de non contraueniendo villo modo & causa dict. contractui, & iuramentum prædict. extendatur ad omne ius ex facto dependens, merito, quod excludat ipsam a quacunque læsione etiam si tempore contractus ea interuenisset, dum tamen eo casu non esset enormissima, quia tunc iuramento & renuntiatione præd. non obstantibus posset sibi iuris auctoritate cõsulere super præd. læsione, etiam aduersus emtorem, vt deduxi in dict. authentica sacramenta puerum, numero 92. & sequentibus, & in dict. cap. 26. num. 7. Item sufficeret etiam ad hoc enormis lætio cum metu reuerentiali, vt supra dixi in tertio fundamento prioris partis. Harum autem nulla contigit in proposito: Ergo

¶ Nec obstat, quod ex post facto crescat pretium & valor ipsius, quia valor rei ad sciendum, an sit læsio necne, tantum consideratur tempore contractus, non vero vltiori, vt bene probat Aymon Crauet. consil. 114. num. 16. & consil. 188. num. 4. Pinellus in d. l. 2. part. cap. 4. num. 55. folio 152. & approbatur expressim in l. 5. versicul. Otro si dezmos, el segundo, ibi, Que pudier a valer en aqueh la sazón que la compro, título 5. part. 2. Sed illo tempore pretium, quo venit res dotalis, erat iustum; Ergo si postea crescat, non habetur in consideratione, præcipue, cum esset incertum, an cresceret vel decreceret: quo casu etiam si postea succedat, læsio non consideratur, vt supra probatum est. Tertio respondeo, quod renuntiatio specialis d. l. 2. etiam non iurata tollit ipsius remedium, etiam si alias id locum haberet, vt ibi Doctores resoluunt, argumento d. l. penultimo, C. de pacti. & testatur communem Couar. lib. 2. variar. resolut. cap. 4. num. 1. D. Anton. de Padilla in dict. l. 2. num. 42. quos retuli & sui sequutus in meo tractatu de iuramento confirmatorio, prima parte, cap. 26. num. 2. Imo iuramentum maioris 25. ann. non tantum speciale, sed etiam generale de non veniendo aduersus contractum venditionis, excludit etiam ab illo beneficium, vt cum receptis sententiis resoluit in d. cap. 26. num. 4. & 5. Sed cum in præfati casu detur specialis mulieris renuntiatio dict. l. secunda, item & iuramentum ipsius, de non contraueniendo villo modo & causa dict. contractui, & iuramentum prædict. extendatur ad omne ius ex facto dependens, merito, quod excludat ipsam a quacunque læsione etiam si tempore contractus ea interuenisset, dum tamen eo casu non esset enormissima, quia tunc iuramento & renuntiatione præd. non obstantibus posset sibi iuris auctoritate cõsulere super præd. læsione, etiam aduersus emtorem, vt deduxi in dict. authentica sacramenta puerum, numero 92. & sequentibus, & in dict. cap. 26. num. 7. Item sufficeret etiam ad hoc enormis lætio cum metu reuerentiali, vt supra dixi in tertio fundamento prioris partis. Harum autem nulla contigit in proposito: Ergo

Ergo heredes mulieris præfata contenti esse debent cum solo pretio conuento tempore alienationis, & in instrumento ipsius. Et ita existimo de iure esse tenendum ego D. I. G. saluo meliori iudicio Placentiæ 15. mensis Aprilis 1577. Quo fit, vt si res dotalis præd. non iusto pretio fuisset vedita, sed in præd. alienatione mulier enormiter læderetur in pretio, iuncto metu reuerentiali, videtur sibi succurrendum fore aduersus heredes mariti pro supplemento iusti valoris & pretii, iuxta dicta in d. tertio fundamento primæ partis: sed hoc cessat in nostro casu, cum præd. res dotalis iusto pretio alienata fuerit.

SVM M A R I A.

- 1 Absens audiri debet super excusationis causis, quare comparere non possit.
- 2 Proprie dicitur quis recognoscere chirographum proprium, non vero alienum.
- 3 Schedula tunc demum habet paratam exsequutionem, quando recognita est ab eodem, qui eam subscripsit, vel subscribere mandauit, non vero ab eo, qui neque subscripsit, nec subscribere mandauit.
- 4 Contractus siue instrumenta, etiam publica, de iure communi non habebant exsequutionem paratam.
- 5 Geminatio verborum significat præcisam intentionem.
- 6 Agnitio schedula tantum nocet agnoscenti, non vero alii tertio.
- 7 Instrumentum, quo aliud referitur, exsequi non potest, nisi primo, ad quem fit relatio, productum.
- 8 Scriptura non facta ad obligandum, sed ad alium effectum, in qua referitur alia dispositio, id est, in qua continetur obligatio, non est sufficiens ad pendendum debitum, sed produci debet altera dispositio.
- 9 Verba enuntiativa inter easdem personas inducunt probationem.
- 10 Verba narrativa facientia mentionem de mandato, non probant mandatum, etiam si notarius referat se ad proprium eius instrumentum, dicens, ut apparet in tali instrumento a me rogato & confecto, nisi illud producat.
- 11 Non creditur instrumento aliquid attestanti de pretorio.

CONSILIVM XXIII.

Vlto processu causæ exsequutionis in gradu appellacionis, pendentis inter testamentarios cuiusdam eximii iuris periti appellantes, & quendam Ioannem ex aduerso appellatum, existimo de iure reuocandam esse sententiam latam in prima instantia aduersus d. testamentarios, exsequutionemq; ipsam annullandam. Primo, quia præd. exsequutio fuit facta virtute cuiusdam chirographi subscripti, vt fertur a præd. defuncto habiti pro recognito in contumaciam vnus ex d. exsequutoribus testameti, qui fuit citatus, vt personaliter cõpareret ad recognoscendum d. chirographum: quia citatus cõparuit in termino p. suum procuratorem habentem ad id speciale mandatum, & allegantem causas excusationis sui principalis, quibus impeditus erat, vt comparere minime posset, sicq; dici non potest contumax. ¶ Quinimo i. debebat audiri super d. excusationis causis, sibiq; terminum dædum ad præbandum & cõparendum, iuxta tex. in l. 2. §. si quis in iudicio, ff. si quis cau. l. 37. tit. 11. par. 5. & ibi Gregor. Lop. & L. r. 11. 7. & l. 1. tit. 23. par. 3. optime Affl. decif. Neapol. 29. & 50. Imo iustum impedimentum itineris excusata pœna excommunicationis, ita qd non sit necessaria absolutio, Abb. in c. de testib. cogent. refert & sequitur Roder. Suar. alleg. 13. col. 2. ¶ Imo etiam si citatus nullâ excusationem haberet, & vere esset contumax, nullo modo potuit iu-

dex habere pro recognito chirographum, quia præd. testamenti exsequutor, qui fuit citatus ad recognoscendum, minime illud confecit, nec subscripsit: quo fit, vt citari non potuerit ad recognoscendum alienum, quia proprie dicitur quis recognoscere se hedulam, quæ sua est, non vero alienam, cuius est probabilis ignorantia, iuxta regulam iuris. Quinimo etiam si personaliter cõpareret, & eam recognouisset, adhuc paratam exsequutionem non haberet, id que tribus potissimum de causis. ¶ Prima quia tunc demum schedula habet paratam exsequutionem, quando recognita est ab eodem, qui eam subscripsit, vel subscribere mandauit, non vero ab alio, qd nec subscripsit nec subscribere mandauit, vt patet ex l. fin. de Madrid. quæ hanc vim tribuit schedulis recognitis ab ipsis eisdem partibus, vt probatur primo in princ. l. in narratione, ibi: Porque somos informados, que a causa de no se executar los conosciientos reconocidos por las partes, & iterum in decif. l. abidem: Por ende ordenamos y mandamos, que de aqui adelante los conosciientos reconocidos por las partes, &c. In quo duo sunt ponderanda. Primum, quod reuocandam exsequutionis illius est nouum & correctorium iuris communis;

Quia de iure communi contractus siue instrumenta, etiam publica, non habebant exsequutionem paratam iuxta text. in l. minor annis viginti quinque, cui fideicom. ff. de minor. Roder. Suar. & alii relati per Didac. Perez in l. 4. tit. 8. lib. 3. ordin. col. 1067. Ergo cum sit correctoria lex illa, non debet extendi ad alium casum, quam cum, in quo loquitur, iuxta regulam iuris vulgarem. Secundo, quod semel atque iterum exprimitur in eadem l. atque pro forma requiritur, que sean reconocidos por las partes los conosciientos, ad hoc, vt paratam habeat exsequutionem: quæ geminatio verborum significat præcisam intentionem, vt cum aliis concludit Roland. a Val. conf. 16. nu. 16. lib. 2. Ergo si schedula non fuerint recognite per ipsammet partem, quæ subscripsit, non merebitur exsequutionem. Ita sentit & tenet expresse Dn. Couarr. lib. 2. var. resol. cap. 11. nu. 4. dicens, quod d. l. Madridica ius hoc exsequutionis summariæ concessum est priuatis scripturis ac chirographis, modo eadem priuata scriptura coram iudice ab ipsa reo agnita sit, Et paulo inferius inquit, priuatam scripturam, etiam recognitam, tantum præiudicare ac nocere contenti a se scriptam vel subscriptam; Ergo quamuis alius non scribens nec subscribens eam agnoscat, ius exsequutionis ei non tribuitur a lege. Et supradicta transcripsit a Dn. Couarr. Didac. Per. in l. 4. tit. 8. lib. 3. ordin. col. 1089. & seqq. Sicque hæc agnitio siue cognitio personalis est. Nunc ad rem. Exsequutor hic testamenti, quamuis dici possit haberi posse loco heredis, quia anima defuncti fuit heredes relicta, id tamen improprie est. Vere enim est nudus minister & exsequutor voluntatis defuncti, quia nihil capere debet ex ipsius hereditate, sicque non est pars principalis, nec confecit nec subscripsit chirographum: quo fit, vt quamuis expresse id agnosceret, minime haberet exsequutionem paratam. Quæ cum ita se habeant, multo minus sufficit contumacia d. citati, etiam si ea intercessisset, quod diffiteor, quoniam fictio non debet plus operari, nec fortior esse, quam veritas, vt in l. filiusfamilias, ff. si cert. per. & in nostra materia ita tradit Rebuff. nu. 98. vbi infra statim allegabitur, imo aliud est, quem esse talem, vel haberi pro tali, vt in l. precibus, C. de impub. & aliis, &c.

Secunda ratio, quare exsequutio præfata locum non habet, est, quia licet intercessisset vera agnitio, ipsa tantum noceret agnoscenti, non vero alteri tertio, vt expresse in terminis tenet alios allegans Rebuff. in 1. tom. ad constitutiones Gallic. in titulo de chirograph. & sched. recogn. in præfatione, nu. 26. Couarr. & Didac. Perez vbi supra. Ergo factum siue non factum huius exsequutoris te-

flamenti minime nocere potuit tertio, hoc est, anima defuncti in cuius fauorem residuum erogari debet ex dispositione defuncti, maxime, cum anima sit nimis privilegiata.

7 Tertia ratio, quare d. chirographum exsequi non potuit, quamuis recognitum vere fuisset, est, quia in eo aliud etiam chirographum refertur, quod asseritur factum fuisse super eadem re, item dicitur, soluendam esse præd. quantitatem ad dies seu terminos solutionis in dicto alio chirographo contentos: sicque chirographum hoc, quod producit, non est clarum, nec liqui- dum: quo fit, ut exsequi non possit, nisi primo, ad quem fit relatio producta, ut est tex. expressus in authentica, si quis in aliquo documento, sibi, nulla ex hac memoria fiet ex- alt. c. de edend. & tradit in terminis ex hoc casu tertiam limitationem ad similem dispositionem d. l. Regia, Re- buff. vbi supra, num. 65. ut allegat Roman. consil. 305. incip. quoad septimum, ultima questio. Et sublimitat, ut intelli- gatur, quando substantia refertur ad aliam scripturam, secus si ad aliud, sine quo monitio fieri posset, ut si cõfite- retur, se debere centum aureos restantes ex obligatio- ne tali. Sed in proposito terminus solutionis contentus in scriptura non producta, ad quam fit relatio, est sub- stantia præcipua, ut fiat exsequutio, quia ipsa fieri non potest, nisi transacto termino solutionis, de ipso ergo necessario constare debet prius, quam exsequutio fiat, quia dici non potest præteriti die deberi, cum dies ap- positus sit, usque incertus, cum respectu ipsius fiat relatio ad aliud chirographum non productum.

8 Item hæc scriptura præiurata in iudicio producta nihil disponit, non enim confecta fuit ad obligandum, sed ad alium effectum in ea contentum valde dissimi- lem: alia enim est, in qua continetur obligatio cum ter- minis solutionis, ut in hac refertur. Demonstrari igitur & produci debet ipsa principalis dispositio, atque vin- culum obligationis continens, ut peti possit quantitas pretii rei venditæ, maxime via summaria, quia d. l. Re- gia de Madrid. loquitur in chirographis dispositiuis, claris atque recognitis.

9 Nec obstat, quod verba enuntiatiua inter easdem personas inducant probationem, ut in l. optumam, c. de contrahend. & committ. stipul. Quia illud procedit, quan- do simpliciter & absolute a contrahentibus proferuntur, secus vero, quando verba contrahentium ad aliud instrumentum referuntur, quo casu non simpliciter partes videntur cõfiteri, sed solum quatenus in instru- mento continetur, ut in d. authent. si quis in aliquo, que eli- mitat hoc modo dispositionem dicit. l. optumam, ut bene perpendit Dec. in d. authent. nu. 34.

10 Vnde est, quod verba narratiua facientia mentio- nem de mandato, non probant mandatum, etiam si no- tarius referat se ad proprium eius instrumentum dicēs, ut apparet in tali instrumento a me rogato & confecto, nisi illud producat, ut cum Alex. & aliis probat Decius in d. authent. nu. 32. & 33. & Rolan. a Valle consil. 15. num. 21. lib. 1. & faciunt, quæ in materia tradit Matth. de Affl. decif. Nea- bra. Præsertim, quod Francisc. a Ripa in d. l. fin. qu. 7. nu. 23. existimat, atrocem iniuriam in proposito dici, si do- natarius dixerit, donatorem esse cornutum: idem et- go videtur esse vocare donatricem, puta, quandoqui- dem idem conuitium est.

SUMMARIA

- 1 Donatio omnium bonorum est nulla.
- 2 Donatio reuocatur per atrocem iniuriam.
- 3 Donatio omnium bonorum valet, si referatur vbi supra ad testandum.
- 4 Testibus inimicis non est danda fides: & sufficit, quod sit causa inimicitia, licet testis dicat non esse inimicis, num. 5.

6 In casibus, in quibus iniuria illata vni persone cen- suratur illata alteri, illa, cui censetur illata, non est idonea testis.

7 Testis de agnatione offensus non est credendum contra of- fendentem.

8 Aduocatus vel scribens in iure pro vna parte non est idoneus testis in illa causa in fauorem illius partis, adeo, ut si fuerit testis in ea, & decidatur in suum fa- uorem, retractatur sententia, ut in num. 9. Idem est si aduocatus proprio motu scribat in iure non ad in- stantiam partis, quia adhuc non est idoneus testis, ut in num. 10.

9 Testis deponens in iis, quæ pertinent ad propriam exone- rationem, non est idoneus, neque quando testis ex dicto suo laus vel vituperium potest adscribi, ut in num. 12

10 Officiali publico, prout est iudex, nec etiam arbitro in- firma testium productis credendum est in pertinen- tiis causis, nec etiam notario producto in testem dicit- ti, testatorem fuisse sanæ mentis tempore conditi apud se testamenti.

11 Atrox debet esse iniuria, ut propter eam reuocetur do- natio.

12 Atrox iniuria consideratur ex tribus causis, factio, loco vel persona.

13 Fundans se in leg. qualificata, ante omnia debet probare qualitatē illam ad obtinendum.

14 Lex quando vnum disponit, & alterum præsupponit ad hoc, ut habeat locum dispositum, debet prius verifica- ri præsuppositum.

15 Atrox iniuria quæ dicitur, & qualis, & conuitium dicitur, quod fit in actu & cum vocifera- tione.

16 An vocare aliquem cornutum sit atrox iniuria attentæ iure communi & Regio.

17 Veritas conuitii an excuset iniuriantem in casu, si in C. de reuocand. donat.

18 Et quid in aliis delictis, an veritas conuitii probata ex- cuset a pena?

19 Vocare aliquem bubosum non est iniuria atrox.

20 Furium rei domesticæ & parui valoris non committitur.

21 Donatio ob benemerita & seruitia, & sic ob remunerati- onem, hoc probato, non reuocatur, etiam in gratitudi- dine sequuta.

CONSILIVM XXIV.

Acto in hac lite duobus nititur fundamentis, sicque duo articuli examinandi sunt in præsen- ti consilio. Primo, quod donatio fuit omnium bonorum, ideoque nullam fuisse per iura vulgaria, præ- cipue ex l. 69. Taur. Secundo, quia hæc rea pluribus con- uitiis affecterit donatricem post donationem, nempe, llamandola puta bubosam, & que le ama tomado gallinas: Qua- re ob hanc atrocem iniuriam reuocatam fuisse præd. do- nationem ratione ingratitudinis, ut in l. si cum materia, c. de reuocand. dona. ubi, ut in iniuriis atroces in eum effun- dat, & in l. io. tit. 4. p. 5. ubi, faciendo gran deshonra de pala- bra. Præsertim, quod Francisc. a Ripa in d. l. fin. qu. 7. nu. 23. existimat, atrocem iniuriam in proposito dici, si do- natarius dixerit, donatorem esse cornutum: idem et- go videtur esse vocare donatricem, puta, quandoqui- dem idem conuitium est.

Sed his omnibus non obstantibus, donatio hæc vali- da & irreuoocabilis est & firma. Primo, circa primum ar- ticulum de donatione omnium bonorum, quod sit nulla, hoc assumtum & fundamentum duobus modis suffi- cientissimis diluitur atque dissoluitur, primo, quod non fuit donatio omnium bonorum, sed tantum certæ rei siue speciei, quia probatum existit in processu, alia bo- na superfuisse d. donatrici tempore donationis. Secundo modo responderetur, dato, sed non conce- so, quod

fo, quod fuisset donatio omnium bonorum, ad- huc valeret, & est seruanda, in ea donatrix referuauit sibi vsum fructuum pro toto tempore vitæ suæ, quo casu cum possit testari & disponere de præd. usufructu, & sic cesset ratio prohibitionis, ne tollatur libera facultas tes- tandi, merito quod valeat d. donatio Ita tenet Paul. de Castr. in l. stipulatio hoc modo concepta, in si. ver. ff. de verb. obligat. dicens, quod hoc casu fructus non caderent in donationem, quia referuando vsum fructuum videtur re- seruare fructus, qui ex eo percipiuntur, & de illis pote- rit testari, nisi forte essent ita tenues, quod vix suffice- rent ad vitam. Et licet idem Paulus in l. final. num. 10. c. de pact. velit contrarium, cuius opinio, & nonnulli alii probent, prima tamen opinio in fauorem donationis verior est de iure & tenenda, ut optime probat & resol- uit post alios Aym. Crau. conf. 222. per totum, Andr. Alo. in d. l. final. nu. 42. & 43. cum las. & Alex. quos refert sequi- tur etiam hanc opinionem, tanquam veriorē plura consilia Dd. eam tenentium referens Roland. a Val. conf. 65. nu. 5. lib. 1. vbi refert Abb. conf. 102. colum. 2. vol. 2. dicentem, quod hanc opinionem tenent omnes Legistæ. Hanc et- iam sequitur & communem dicit Anton. Gom. in dicit. l. 69. Taur. num. 3. eandem sequitur & dicit veriorē & communem de iure communi Couar. lib. 3. variar. resolu- tut. cap. 12. per totum. Et licet ibi ipse dicat, quod licet hoc ita verum sit de iure communi Romanorum, tamen hodie attento iure Regio, scilicet dicit. l. 69. Taur. verior sibi videtur secunda opinio supradicta, scilicet, quod non valeat regulariter donatio omnium bonorum, cum referuatur usufructus, fatetur tamen, quod etiã stante d. lege Regia sæpissime apud suprema huius Regni tri- bunalia communis sententia supradicta aduersus Paul. in d. l. final. recepta esse videtur. Tandem articulum hunc latissime & optime examinatum nouissime D. Molin. libr. 2. de Hispan. primog. cap. 10. nu. 20. & sequentibus, & tenet primam opinionem supradictam. Paul. d. l. stipulatio hoc mo- do concepta, plures auctores allegans & communem di- cens, & tenet, quod procedit & est verior etiam hodie, stante d. l. 69. Taur. idque bene probat aduersus Couar. vbi supra, & etiam inquit, interdum receptam apud su- prema tribunalia se vidisse. Itaque hæc est vera, commu- nis & tenenda in iudicando & consulendo, & in praxi recepta opinio donationum omnium bonorum cum referuatiōe vsum fructus sufficientis ad alimenta ad tes- tandum esse validam. Sed in processu probatum sit est, usufructum referuatum a donatrice sufficientem esse ad omnia supradicta, & plus, idque quamplurimi testes ex- perti deponunt: Igitur valida est dicta donatio, sicque omnino deficit primum fundamentum contrariæ par- tis, præmaxime, quod donataria se obligauit in dona- tione ad faciendam funeris impensam ipsi donatrici iuxta suam qualitatem.

Superest, ut ad secundum articulum & fundamen- tum partis aduersæ descendamus, scilicet, An dona- tio hæc reuocata fuerit ob ingratitudinem propter præd. ver- ba iniuriosa in puncto relata? Et primo testibus hoc pro- bantibus non est danda fides, ut iura proclamant, quæ cu- mulat ita resoluens Ant. Gom. de probat. delict. 3. tom. nu. 14. vbi inter alia dicit sufficere, quod subit causam ini- micitiæ, ex qua verisimiliter possit resultare inimicitia, licet testis offensus dicat & asserat non esse inimicum. Et videndus est in proposito Roland. a Vall. consil. 24. nu. 24. & sequentibus, lib. 1. vbi nu. 10. tenet & probat, quod in casibus, in quibus iniuria illata vni personæ censetur illata alteri, illa persona, cui censetur illata iniuria, non est testis idoneus contra inferentem. Et tamen, quod testis de agnatione offensus non est credendum contra offendentem. Cum igitur tota domus, agnatio

& familia dicti P. fuerit offensa ratione cuiusdam matri- monii extra eam contracti, indeque præd. inimicitia orta fuerit, quia causa illa tangebatur omnes suos agnatos, consequens est, ut nullus de iis sit idoneus testis. Vnus testis præterea ex supra dictis ultra dictam obiectionem aliam non minorem patitur, scilicet, quia in causa hæc patrociniū suum tanquam aduocatus in fauorem d. actricis præstitit, scribens in iure pro ea, quare prædicto iuro iurato minime danda est fides, iuxta tex. in l. fin. & ibi gl. & dicit. ff. de testib. & in c. fin. de testib. lib. 6. l. 20. tit. 1. c. par. 3. tradunt Doctor. præcipue Innocent. & Abb. in c. 2. de arbit. & in c. contingit, de transact. Bart. in l. de ferre, ad si. ff. de iur. iur. s. f. in Rubric. nu. 4. C. de procurat. Burg. de Paz. conf. 11. nu. 14.

Adeo, ut si aduocatus fuit testis in causa, in qua fuit aduocatus, retractatur sententia, ut ex Montalu. re- fert Auil. c. 3. prator. in gl. abogados, nu. 1.

Idemque erit, quamuis ad instantiam partis præd. iuris allegationem non fecerit, sed suo motu proprio minime requisitus, quia cum votum suum declaraue- rit, & agatur de suo honore, quia commodo pecuniario præferendus est, ut in l. si quidem ff. quod met. causis. reij- ciendus est a testimonio, sicut repelleretur, quando a- geretur de commodo suo pecuniario, ut in l. omnibus, cum siml. C. de testib. Imo a fortiori cum agatur de ipsius honore, ita Additio Bart. in d. l. de ferre, ad fin. quia sua maxime interest ob bonum nomen iuris periti acqui- rendum, quod est melius, quam diuitiæ multæ, ut alias inquit sapiēs, quod pars sua obtineat in presenti causa iuxta suum votum & iudicium: imo nemini dubium erit, aduocatum maxime aff. etare atque desiderare, ut iuxta suas allegationes causa iudiciali sententia decidatur.

Item, sicut testis deponens in his, quæ pertinent ad propriam exonerationem, minime est idoneus nec fi- dem facit, ut tenet Bart. in dicit. l. de ferre, num. 25. ff. de iure iur. vbi eius additio alios refert: ita etiam quando testis ex dicto suo laus vel vituperium potest adscribi, nun- quam fides adhibenda est ei, quasi tunc deponat in causâ propria, quo casu non valet testimonium, ut supra est dictum. Ita in specie tenet & ampliat Felin. alios al- legans in cap. cum a nobis, num. 5. de testib. & fuit doctrina Ioann. Andr. ad Speculat. in tit. de testib. s. opponitur, ver. quod si administrat. Nicol. Bellon. conf. 63. numer. 130. & conf. 75. num. 7. Burgos de Paz. vbi supra, dicit. conf. 11. num. 16. sequitur alios referens præcipue doctor in cap. ex licet, de transact. Roderic. Suar. 12. allegatione prima, fol. m. b. 114. col. 1. in princ.

Inferens tunc hoc, quod nec officiali publico, prout est iudex, nec etiam arbitro in forma testium productis non creditur in pertinentiis causis, nec etiam notario producto in testem, dicenti, testatorem tempore con- diti testamenti fuisse sanæ mentis, quia iam agit de suo negotio & fide. De iudice & arbitro tradit latissime am- plians & limitans Menoch. de arbit. iud. lib. 1. q. 63. per to- tiam. Præterea quamuis testes essent omni exceptione maiores, quod negat, verba tamen iniuriosa probata non continent iniuriam atrocem, ita vt ex eis reuocet- tur præd. donatio. Atrox tamen debet esse iniuria, vt propter eam reuocetur donatio, ut disponit l. si de re- uocand. donat. & cap. fin. de donat. & l. io. tit. 4. p. 5. ubi, faciendo gran deshonra.

Sed atrox tamen iniuria dicitur & consideratur in iure ex tribus causis, factio, loco vel persona, ut in §. atrox, §. in- stitui. de iniuriis, & in l. Prator edixit, ad fin. ver. si atrocem iniuriam, ff. de iniur. Anton. Gom. 3. dom. cap. de iniuriis, numer. 4. Et in terminis dicit. l. fin. quod his modis consi- deretur iniuria atrox tenet glof. 3. ibi, & glof. 3. in dicit. cap. final. & vtrouque Doctores, in quibus iuribus præfi- guntur species iniuriæ atrocis. Et tamen nulla ex eis, quæ ibi enumerantur, reperitur esse illa, quam paræ